

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 406/2022
08.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Бранка Станића, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Попара, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Момчило Живојиновић“ из Младеновца, коју заступа Градско правобранилаштво града Београда, Одељење у Младеновцу, ради исплате трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3438/21 од 29.09.2021. године, у седници већа одржаној 08.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3438/21 од 29.09.2021. године, као о изузетно дозволјеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3438/21 од 29.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 40/20 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од септембра месеца 2017. године закључно са новембром месецом 2019. године, исплати износ од 82.487,82 динара са законском затезном каматом почев од 29.03.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.446,32 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3438/21 од 29.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с`тим што је предложила да се о

ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Тужила је поднела одговор на ревизију тужене захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права имајући у виду да се питање накнаде трошкова превоза запослених решава у сваком конкретном случају и у складу са правним ставом Врховног касационог суда донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016. године. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада поднета је дана 05.10.2020. године, а вредност предмета спора је 82.487,82 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић